

La transició cap a l'autodeterminació

written by Antonio Diaz Diaz | 15 de novembre de 2020

Puede leer el artículo en castellano [aquí](#)

No entenc la polèmica que alguns volen crear sobre si existeix o no el dret d'autodeterminació dels pobles. És obvi que existeix perquè és un corol·lari del dret humà més fonamental: la igualtat en dignitat i drets. Tots els drets veritables (aquells que ningú no ens dona, i per contra, ningú està facultat per a llevar-nos) es deriven de la igualtat. Ningú és súbdit de ningú, i per això només cadascú pot decidir per si mateix. Ningú pot decidir en lloc dels altres. Com a molt pot representar-los en tant que no decideixin triar un altre representant.

El dret d'autodeterminació és unilateral per definició. Si no fos unilateral seria un dret de "codeterminació", la qual cosa és contrària a la llibertat individual i en la pràctica es converteix en la dominació del fort sobre el feble. Per tant, qui no dóna suport a la unilateralitat en l'exercici del dret d'autodeterminació de Catalunya el que està fent en realitat és fer costat a l'imperialisme espanyol.

El concepte de "poble", que els estats mantenen indefinit perquè no els convé definir-ho, té un significat clar i unívoc en aquest context. Un poble és qualsevol conjunt de persones que decideix unir-se per a exercir el dret d'autodeterminació i deslliurar-se del control d'un estat, ja sigui per a formar-ne un de propi o per a unir-se a un altre estat. El Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics (PIDCP) en realitat és redundant, ja que els drets que recull es deriven de la igualtat.

Però als estats cal obligar-los a signar cada conseqüència de

cada dret fonamental perquè en cas contrari és molt difícil fer-los-hi entendre i respectar allò que no volen entendre perquè no els convé respectar-ho.

Així és com els exiliats catalans, amb el president Puigdemont al capdavant, es veuen obligats a defensar el dret d'autodeterminació del poble català en els tribunals europeus perquè a l'Estat espanyol no li convé acceptar que els catalans decideixin el seu futur. Si no fos per l'exili català, l'efecte del judici al procés hagués estat similar (excepte pels morts) al fet de bombardejar Barcelona; tota una generació de polítics catalans estaria a la presó, i Catalunya hauria quedat sotmesa per molts anys.

L'alternativa a l'autodeterminació és el sotmetiment etern de les minories a la voluntat de la majoria. I això és incompatible amb l'existència mateixa dels drets humans. La regla de la majoria no és més que una altra forma de tirania si la minoria no pot deslliurar-se'n formant el seu propi estat. Aquesta possibilitat de decidir per un mateix és el que distingeix una democràcia d'una simple dictadura de la majoria. De fet, l'autodeterminació és l'única cosa que pot evitar la deriva autoritària d'una democràcia. Sense autodeterminació, la temptació d'abusar de les minories es torna irresistible per a l'estat perquè no hi ha benefici més fàcil i segur que el que s'obté abusant de qui no pot defensar-se ni fugir.

Als juristes tradicionals els van ensenyar que el sobirà és el rei, i de fet continuen impartint la justícia "en nom del rei". Pot ser que per això els estigui costant tant de treball assimilar les implicacions de la Declaració Universal de Drets Humans (DUDH); per exemple, que el dret d'autodeterminació està per sobre de la Constitució. Des que la DUDH es va convertir en la base del dret internacional ja no és legal construir l'estat de dalt a baix (amb el rei liderant el seu exèrcit a la conquesta de nous territoris). Ara els estats han de construir-se (o canviar-se) de baix a dalt mitjançant

l'autodeterminació, tal com es va intentar fer a Catalunya el 1r d'octubre de 2017.

Com ja vaig escriure en el meu [anterior article](#), la mentalitat autoritària continua plenament vigent dins de l'aparell de l'Estat espanyol. Fins i tot en els partits d'"esquerres" com el PSOE. Per exemple, diu Meritxell Batet que "El dret d'autodeterminació no existeix. Els drets existeixen en tant que existeix una norma jurídica que els doni suport". I Carmen Calvo afegeix "Des del govern espanyol no entendrem que la justícia belga no lliuri Puigdemont. Des del poder executiu no ho respectarem. Prendrem decisions".

Per a començar, no hi ha actitud més autoritària que la d'afirmar que un dret no existeix llevat que estigui recollit en una "norma jurídica" reconeguda per l'estat. És el tipus de mentalitat que fa a Felip VI creure que els espanyols li devem lleialtat a ell en comptes de ser a l'inrevés. La senyora Batet està completament equivocada. L'autodeterminació és la base del dret, i no a l'inrevés. Són els poders de l'Estat els que emanen del poble, no els drets del poble els que emanen de l'Estat. Pel que fa a la senyora Calvo, no sols no respecta les decisions de la justícia quan no li convenen, la qual cosa ja seria una violació de la separació de poders, sinó que va més enllà i amenaça la justícia d'un altre país. Si això no és imperialisme se li assembla molt. El fet que hagin estat dues dones socialistes les que han fet aquestes afirmacions deixa clar fins a quin punt la classe política espanyola és autoritària i contrària a permetre el lliure exercici dels drets humans.

Al meu entendre, les lleis haurien d'escriure's en un llenguatge formal (una espècie de llenguatge de programació) i abans d'aprovar-se cada nova llei hauria de verificar-se mecànicament (sense intervenció humana), és a dir, que no es contradiu amb cap de les lleis en vigor (tret que derogui aquelles que la contradiuen). Això permetria evitar debats estèrils sobre, per exemple, si el dret d'autodeterminació

està vigent a Espanya o no. Per descomptat que ho està, però aquesta aparent indefinició interessada, causada per la redacció feixuga de les lleis, li convé molt a estats tramposos com Espanya perquè li permet quedar bé en l'escena internacional signant pactes sobre drets humans i al mateix temps li permet abusar tot el que vulgui de les minories sense respectar aquests mateixos drets al·legant que no estan vigents.

A Espanya mai no li ha importat incomplir la legalitat internacional. Per exemple, l'article 21.3 de la Declaració Universal de Drets Humans requereix eleccions autèntiques periòdiques, i per tant exclou dictadures vitalícies com la de Franco. Però això no va impedir a Franco sol·licitar l'ingrés d'Espanya en l'ONU i, cosa que és més greu, tampoc va impedir a l'ONU acceptar l'ingrés d'una dictadura.

Espanya necessita que el moviment d'alliberament de Catalunya, amb l'ajuda d'Europa, l'alliberi del malson autoritari en la qual ha viscut durant tota la seva història.

És extremadament important fer costat als exiliats catalans en el seu enfrontament amb l'Estat espanyol perquè l'única manera d'aconseguir que Espanya completi la transició d'estat autoritari a democràcia és obligant-la a acceptar el dret d'autodeterminació. Espanya no pot salvar-se a si mateixa de l'autoritarisme perquè a Espanya fins i tot l'esquerra "radical" de Podemos simpatitza amb la monarquia. Espanya necessita que el moviment d'alliberament de Catalunya, amb l'ajuda d'Europa, l'alliberi del malson autoritari en el qual ha viscut durant tota la seva història. Els republicans espanyols defensors dels drets humans hem de fer costat a l'independentisme català perquè la seva lluita és també la nostra. La de tots. Espanya no negociarà res a les bones. Mai no ho ha fet.